

Občanské sdružení OBZOR
ul. 5 května 32/16, 460 01 Liberec 1

VÝROČNÍ ZPRÁVA

za rok 2009

Rok 2009 byl dalším úspěšným rokem naší činnosti. Sice jsme se již nevěnovali žádným vzdělávacím projektům, ale zažili jsme mnoho dobrého a krásného a tradičně i mnoho poučného.

Hodnocení minulého roku nelze začít jinak než ohlédnutím za Mosty 2008. Vyhlašování a předávání této prestižní ceny Národní rady osob se zdravotním postižením prostě bez naší přítomnosti není možné. V loňském roce se tato akce konala v Karlových Varech. Díky velkorysosti a laskavému pochopení Dopravního podniku města Liberce, a.s. se povedlo zajistit náš oblíbený autobus SOR s plošinou. Přidali se k nám i zástupci z několika dalších organizací, protože sami bychom autobus v třeskuté zimě nenaplnili. Vyjžděli jsme za velkého mrazu a kvůli spoustám sněhu i v omezeném počtu vozíčkářů. Někteří prostě nevyjeli. Ve Varech foukal ledový vítr, ale ani ten nás neodradil od procházky nejstaršími českými lázněmi. Zítkova kolonáda stojí za shlédnutí v každé roční době. Škoda jen, že kvůli rekonstrukci Zřídla byla zavřena nová kolonáda. Ti starší z nás si zopakli azbuku. Nevěřili jsme vlastním očím, že minimálně polovina nápisů na obchodech i informační tabule byla psána v ruštině. No, časy se mění... Mosty samotné byly opravdu pěkné. Za náš kraj byla nominována paní Mgr. Věra Strnadová, která jako neslyšící prosazuje zájmy této cílové skupiny a zasadila se o přepis mluveného slova na světelnou tabuli. Cesta domů byla velmi složitá. Několikrát nás zastavila sněhová vánice, takže jsme si našeho milého autobusu opravdu užili. Byli jsme našemu Dopravnímu podniku opravdu vděční, protože jinak bychom neměli šanci se do Varů dostat. Navíc právě začínalo Mistrovství světa v klasickém lyžování a co mělo kola, bylo směřováno na sportoviště.

Koncem dubna jsme díky našemu asistentovi Zbyňkovi měli jedinečnou možnost navštívit Strossovu vilu, tedy známý liberecký „parník“ na Husovce. Vilu si nechal na konci 20. let minulého století postavit liberecký židovský velkoobchodník s textilem. Díky kvetoucímu vývozu látek do zámoří měl možnost si jako majitel zaoceánských lodí přivést i exotické dřevo na úpravy vnitřních prostor. A právě loď vlastně dala podnět i k podobě vily. Ve stejném stylu je členěn i vnitřní prostor – včetně ochozu a schodišť. Velice se nám líbily takové vychytávky, jako dveře do oblouku. Škoda jen, že se z původního inventáře mnoho nedochovalo – vlastně pouze pracovna pana velkoobchodníka. Ve 30. letech byl ve vile i kinosál pro 30 lidí a botanická zahrada. Venkovní zahrada, která je také nádherná, má vzít z velké části za své pro stavbu nových atypických vil...

V červenci přišlo velmi zajímavé pozvání do Maďarska. Mladá organizace Free Mobility Egyesület a Mozgássérültek Szabadabb Mozgásáért z Pécsi nás pozvala na akci s názvem Sportem k sociální integraci. Ve dnech 26.-28.8.2009 jsme tedy reprezentovali Obzor v lázních Harkány. Kromě nás se

zúčastnili ještě vozičkáři ze Sportovního klubu vozičkářů v Ostravě a zástupci Zvazu telesne postihnutých Slovenska a Zvazu telesne postihnutej mládeže taktéž ze Slovenska. Na tomto setkání jsme se seznámili s předsedou maďarských stomiků, který nás pozval říjnovou na konferenci do jihovýchodního cípu Maďarska, do Guly. I tato akce byla velmi pěkná a z hlediska naší prezentace úspěšná. Oběma jsou věnovány zvláštní kapitoly uvedené na našem webu www.iobzor.org s názvem Maďarsko I. a II.

Naší stěžejní akci však byl ozdravný a rekondiční pobyt ve Vysokých Tatrách ve dnech 5.-12.7.2009. Díky grantové podpoře jsme mohli zrealizovat pobyt v polské vesničce Murzasichle. Zcela nový téměř bezbariérový penzion na úpatí Tater, v blízkosti Zakopaného a s výhledem na severní stranu Lomnického štítu, byl týden našim domovem. Pobyli jsme tu i s našimi polskými přáteli z Tarnobrzegu, kteří nám tento pobyt zprostředkovali. Moc se nám tam líbilo. Všude kolem nádherná příroda, žádný průmysl, křišťálově čistý vzduch – opravdu nádhera. Samozřejmě jsme zase výletovali. Našimi cíli byl královský Krakov, Zakopané a jeho okolí i Slovensko. Chtěli jsme

se podívat na Popradské Pleso, ale to – bohužel – nebylo možné. Po vydatných předcházejících deštích byly podemleté cesty a podle slov zástupců TANAPu by to bylo příliš velké riziko. Prošli jsme si tedy Tatranskou Lomnicí, a vydali jsme se na Štrbské Pleso. Bylo nám všem velmi smutno, když jsme viděli holé horské velikány. Slovenská strana Tater se stále nevzpamatovala z přírodní katastrofy, ke které došlo před několika lety a při které vzaly za své tatranské lesy. Tento pohled byl opravdu tristní a potrvá desítky let, než se zdejší příroda vzpamatuje. Na Štrbském Plese nám dovolila ochranka vjet až do prostoru těsně pod skokanskými můstky. Bylo nám trochu líto, že už jsme tolik let rozdělení. Jinak i zde vládne prapodivná privatizace, o čemž svědčí rozpadající se a chátrající lázeňské budovy. Odsud jsme vyrazili do Levoče podívat se na oltář mastera Pavla. Tady však byl církevní svátek a neměli jsme šanci se ani podívat po náměstí, natož do kostela. Proto jsme se rozhodli jet se podívat na Spiš. S vozíky jsme se dostali alespoň na nádvoří jednoho z největších středověkých hradů. Chodáci si hrad prošli celý a mohli se pokochat neskutečně krásnými výhledy.. Dovolená se tradičně vydařila a budeme mít dlouho na co vzpomínat. Na pohled z okna na hory, na

báječnou domácí kuchyni paní Halinky a na neskutečnou vstřícnost všech, se kterými jsme se v Polsku i na Slovensku setkali.

V říjnu jsme se zúčastnili již zmíněné konference v Gyule. Můžeme jen litovat, že jsme neměli foťák. Toto starobylé krásné městečko se může pochlubit nejstarším cihlovým hradem v Evropě.

Poslední významnou účastí byla prezentace našeho vzdělávacího projektu Equal v polském Starbieninu. Byla jsem pozvána na konferenci o různých příkladech o vzdělávání ve venkovském prostoru. Jako příklad byl náš projekt – jak jinak – hodnocen jako nejlepší. Zážitky z této akce jsou také popsány na naší webce v článku s názvem Jak mě málem zatkli v Polsku.

Samozřejmě, že jsme se během roku více či méně pravidelně setkávali na našich schůzkách a celý rok jsme ukončili vánočním posezením.

Naše poděkování patří všem, kdo nám pomáhali a pomáhají: magistrátu Statutárního města Liberec. Krajskému úřadu, Nadaci Preciosa a Dopravnímu podniku města Liberce.